

затрептъ чистиятъ детски гласъ
на нашия гостенинъ:

командваше: „Напредъ на
ножъ!“

Гордѣй се, майко Българо
съ свойтъ синове герои!
Тѣ всжде врага победиха,
сега завръщатъ се дома.

Съ насъ бѣ подполковникъ
Дранговъ,
прочутиятъ ни славенъ вождь,
и той, съ револверъ въ ржката,

Следъ пѣсенъта на Йото нѣ-
маше ржкоплѣскания. Очитѣ ни
бѣха насълзени, а въ сърдцата
живѣеше хубавата вѣра, че ко-
гато и шестгодишни деца мо-
гатъ да възхваляватъ подви-
зитѣ на българскитѣ войскари,
българщината ще бжде вѣчна.

Змей Горянинъ

ЗА ОРЪХИ

Вѣтъръ вѣе надъ гората.
Насъбраха се децата
съ дълги пржчки въвъ ржка.
— Цѣла нощъ е вѣлъ така! —
рече Петърчо юнакътъ. —
Всички съ менъ къмъ орѣшака!
Орѣхитѣ по земята
е съборилъ тоя вѣтъръ.

Въ шумата сж скрити тѣ.
Съ пржчка всѣкое дете
орѣхитѣ ще намира
и въвъ джебъ ще ги събира.
Щомъ сж паднали, пждарьтъ
нѣма хичъ да ни се кара! —

Ето весели децата
скоро стигатъ въвъ гората.
Подъ орѣхитѣ се спрѣха.
— Ей, намѣрихъ петъ орѣха! —
се провикна Атанасъ,
а и Васко следъ това
рови шумата завчасъ:
— Ето тука още два! —
Ала ето въ тоя мигъ
Петърчо нададе викъ: